

Jedna

Blížili se k Maddiině skrýši. Byl jich tucet, vytvořili rojnici s rozestupy pěti kroků mezi sebou a pokrývali tak šířku šedesáti kroků. Každý z nich nesl vysoko nad hlavou hořící pochodeň, aby rozehnal houstnoucí šero soumraku. Ležela hlavou obrácenou k řadě pátračů. Kdyby se dokázala dostat přes jejich linii, nebo zůstala prostě neviděna, dokud nepřejdou, byla by zachráněna.

„Skrýš“ byl ve skutečnosti dost přehnaný výraz pro Maddiino postavení. Prostě ležela natažená na zemi v trávě vysoké po kolena, od hlavy k patě zakrytá svým pláštěm.

V okolních lukách, mezi nimiž ležela, byla tráva vysoká do pasu a jemně se vlnila ve večerním vánku. Tam by se lépe schovala před tím tuctem mužů, kteří ji hledali. Ale vybrala si kratší trávu z dobrého důvodu.

Pátrači jistě předpokládali, že se uprchlice schová ve vyšší trávě, takže tam hledali pečlivěji. Kratší porost, kde ležela, poskytoval špatné krytí, ale pátrači tu zase prohledávali

trávu méně pozorně. Domnívali se, že zde by jejich očím nikdo neunikl.

V to alespoň doufala, když si vybrala svou cestu skrz rojnici pátračů. Kromě toho, luka z obou stran byla užší, takže pátrači by kráčeli blíž u sebe. Protože čekali, že se bude schovávat tam, věnovali zde mnohem větší pozornost terénu a všem nerovnostem, na které narazili.

Byla jen neurčitý tvar pod šedozeleným hraničářským pláštěm.

Nejasné světlo hrálo také v její prospěch. Slunce už zapadlo za obzor a na západě zbyl jen odraz jeho světla. Vrhla dlouhé stíny a tmavé skvrny přes nerovný povrch pole. A světlo smolných pochodní, nestálé a třepotající se, pátračům také nepomáhalo, naopak jim úkol ztěžovalo, když se pohybovalo a mihotalo.

Cítila žlutou záři jedné z pochodní, jak se jeden z pátračů přiblížil. Odolávala nesnesitelné touze vzhlednout a podívat se, kde je. Tvář měla začerněnou blátem a prachem, které si předtím rozetřela po tvářích. Ale i tak by její obličej v soumraku zářil jako bledý ovál. Pohyb by byl ještě nápadnější. Ležela tedy tváří dolů, zrak upírala na stébla suché trávy pár palců od očí a viděla, jak se přes ně plazí žluté světlo pochodně a vrhá stíny, které se postupně zkracovaly. Zdroj světla se blížil.

Srdce jí bušilo v hrudi, když zaslechla šustění bot. Slyšela, jak jí krev pulzuje ve spáncích jako rytmus bubnů.

Důvěřuj plášti, opakovala si starodávnou mantru, kterou do ní její učitel donekonečna vtoukal. Pátrač nemohl slyšet její tep. To byla bláznivá představa, věděla to. Pokud zůstane ležet klidně jako nebožtík, vůbec ji neuvidí. Plášť ji ochrání. V minulosti to tak vždycky bylo a bude to tak i teď.